

2. uskrsna nedjelja B

U mnoštva onih što prigriše vjeru bijaše jedno srce i jedna duša. Nitko među njima nije oskudijevao. (Dj 4,32.34)

Prvo čitanje

Djela apostolska 4,32-35

U mnoštva onih što prigriše vjeru bijaše jedno srce i jedna duša. I nijedan od njih nije svojim zvao ništa od onoga što je imao, nego im sve bijaše zajedničko. Apostoli pak velikom silom davahu svjedočanstvo o uskrsnuću Gospodina Isusa i svi uživahu veliku naklonost. Doista, nitko među njima nije oskudijevao, jer koji su god posjedovali zemljišta ili kuće, prodavali bi ih i utržak donosili i stavljali pred noge apostolima. A dijelilo se svakome koliko je trebao.

Drugo čitanje

1. Ivanova 5,1-6

Predragi! Tko god vjeruje: "Isus je Krist", od Boga je rođen. I tko god ljubi roditelja, ljubi i rođenoga. Po ovom znamo da ljubimo djecu Božju: kad Boga ljubimo, i zapovijedi njegove vršimo. Jer ljubav je Božja ovo: zapovijedi njegove čuvati. A zapovijedi njegove nisu teške. Jer sve što je od Boga rođeno, pobjeđuje svijet. I ovo je pobjeda što pobijedi svijet: vjera naša. Ta tko to pobjeđuje svijet, ako ne onaj tko vjeruje da je Isus Sin Božji? On, Isus Krist, dođe kroz vodu i krv. Ne samo u vodi nego – u vodi i krvi. I Duh je koji svjedoči, jer Duh je istina.

Evandjelje

Ivan 20,19-31

Uvečer toga istog dana, prvog u tjednu, dok su učenici u strahu od Židova bili zatvorili vrata, dođe Isus, stane u sredinu i reče im: "Mir vama!" To rekavši, pokaza im svoje ruke i bok. I obradovaše se učenici vidjevši Gospodina.

Isus im stoga ponovno reče: "Mir vama! Kao što mene posla Otac i ja šaljem vas." To rekavši, dahne u njih i kaže im: "Primate Duha Svetoga. Kojima otpustite grijehe, otpuštaju im se; kojima zadržite, zadržani su im."

Ali Toma zvani Blizanac, jedan od dvanaestorice, ne bijaše s njima kada dođe Isus. Govorili su mu dakle drugi učenici: "Vidjeli smo Gospodina!" On im odvrati: "Ako ne vidim na njegovim rukama biljeg čavala i ne stavim svoj prst u mjesto čavala, ako ne stavim svoju ruku u njegov bok, neću vjerovati."

I nakon osam dana bijahu njegovi učenici opet unutra, a s njima i Toma. Vrata bijahu zatvorena, a Isus dođe, stade u sredinu i reče: "Mir vama!"

Zatim će Tomi: "Prinesi prst ovamo i pogledaj mi ruke! Prinesi ruku i stavi je u moj bok i ne budi nevjeran nego vjeran." Odgovori mu Toma: "Gospodin moj i Bog moj!" Reče mu Isus: "Budući da si me vidio, povjerovao si. Blaženi koji ne vidješe, a vjeruju!"

Isus je pred svojim učenicima učinio i mnoga druga znamenja koja nisu zapisana u ovoj knjizi. A ova su zapisana da vjerujete: Isus je Krist, Sin Božji, i da vjerujući imate život u imenu njegovu.

Za razmišljanje

"Vidjeli smo Gospodina!" Uskrsli se ukazao apostolima, pokazao im je svoje rane, predao im svoj mir i istodobno – na neki način prije Duhova – svoga Duha, koji će po njihovim rukama završiti Božje djelo spasenja. No Tome prilikom toga susreta nema. Obdaren čvrstim karakterom u jedno je siguran: "Ako ne vidim, neću vjerovati!"

Toma je iskren, otvoren i neustrašiv – takvog ga poznajemo po rijetkim zgodama iz evanđelja u kojima se on poimence spominje. Neće biti lako pokrenuti ga da prihvati taj rizik vjere. Njegov karakter, njegova potreba za stvarnim i sigurnim, njegovo nepovjerenje prema svakoj vrsti ideologije koja u svakodnevici nije podnošljiva, blizi su upravo nama, ljudima 21. stoljeća. I mi tražimo ono što se daje izmjeriti, izbrojati i dokazati da bismo mogli vjerovati. No Isus razumije Tominu osobnost i osam dana kasnije posize za njegovim riječima: "Pruži ruku svoju i stavi je u moj bok i ne budi više nevjernik, već vjernik."

Kako se mi odnosimo prema tom izazovu koji postavlja Uskrsli? Zadovoljavamo li se time da nedirnute događajem slavimo uskrsnu liturgiju i pobožno ponavljamo: "Blaženi koji ne vidješe, a vjeruju."? Ili možda pokušavamo da to Tomino iskustvo postane i naše iskustvo, kako bismo izazvali Isusa Krista i pustili da njegovo uskrsnuće u nama postane stvarnost?

Ono što nas u vjeri najviše iznenađuje jest to da je svakom od nas darovana sposobnost da vjerujemo, da vjerujemo čak ono nevjerovatno. Ako taj Božji dar nama, tu sposobnost da vjerujemo, uzmemo ozbiljno, i ako činimo sve što je u našoj moći da ostvarimo ono nemoguće, onda će naša vjera uistinu moći premještati brda, onda će i Uskrsli i za nas postati stvarnost i "Gospodin moj i Bog moj".